01/02/2021

Χειροτονία Διακόνου στη Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου

/ Ιερές Μονές

Η Ιερά και ιστορική Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου, την Κυριακή 24η Ιανουαρίου, έζησε συγκινητικές στιγμές πνευματικής ανάτασης, καθώς ο νέος μοναχός της, π. Ιουστίνος, εισήχθη στον πρώτο βαθμό της Ιεροσύνης.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρύτων και Αιγιαλείας κ. Ιερώνυμος, κατά τη διάρκεια της κατανυκτικής Θείας Λειτουργίας, τέλεσε την εις Διάκονον χειροτονία του μοναχού με ιεροπρέπεια και ακρίβεια κατά την τάξη της Αγίας μας Εκκλησίας, συνεπικουρούμενος από τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Μεγάλου Σπηλαίου, Αρχιμανδρίτη Καλλίνικο, τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίας Λαύρας, Αρχιμανδρίτη Ευσέβιο, τον Αρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Μυλωνά, ιερείς και διακόνους της τοπικής Εκκλησίας.

Ο χώρος του Καθολικού αγιασμένος και τιμημένος. Οι ψαλμωδίες των

καλλικέλαδων ιεροψαλτών ουράνιες και σεμνές και οι Ακολουθίες του Όρθρου, της Θείας Λειτουργίας και της Χειροτονίας, συνυφασμένες σε μία αρμονική ιεροτελεστία, παρέπεμπαν στα χρόνια της πρώτης Αποστολικής Εκκλησίας με κυρίαρχο το συναίσθημα της εν Χριστώ αγάπης.

Ο κ. Ιερώνυμος στον μεστό, παραινετικό του λόγο προς τον νεοχειροτονηθέντα Διάκονο, με πραότητα αλλά κι επιβλητικότητα απηύθυνε πατρικές νουθεσίες, εκφράζοντας το ασκητικό και φιλομόναχο πνεύμα του και παροτρύνοντάς τον να μην αθετήσει ποτέ την υπόσχεσή του στον Θεό και στραφεί ξανά πίσω προς τα εγκόσμια. «Δοχείο χάριτος του Θεού και διάκονο της Βασιλείας των Ουρανών, που ο Θεός τον εξέλεξε για να τον καταστήσει υπηρέτη του Ευαγγελίου Του», χαρακτήρισε τον νέο διάκονο.

Μίλησε επιπρόσθετα για τις παγίδες και τους πειρασμούς στο δύσβατο μονοπάτι της μοναχικής ζωής και τόνισε την ανάγκη της κάθαρσης της ψυχής από τα πάθη,

την προσοχή που χρειάζεται να έχει σε όλα και κυρίως την ταπείνωση. Συγκεκριμένα τόνισε: «Η ταπείνωση, αγαπητό μου παιδί, είναι αυτή που μας οδηγεί στη φώτιση, διότι η χάρη του Θεού κατέρχεται στον ταπεινό εργάτη και τον σκεπάζει, τον αγιάζει, τον φροντίζει και τα κενά “τα ελλείποντα αναπληρώνει”. Να μη ζητάς τα “μπράβο” των ανθρώπων, να μη ζητάς να σου πουν οι άλλοι ότι έχεις ανέβει πνευματικά, διότι τότε θα αποτύχεις. Ειδικά στη σημερινή εποχή, που οι άνθρωποι πολύ συχνά έρχονται και μας επαινούν, ο άρχων του σκότους βρίσκει χώρο και μας ρίχνει στο πάθος του εγωισμού, που τον συναντάμε σε μεγάλο βαθμό ανάμεσα στους κληρικούς όλων των βαθμίδων. Με τον εγωισμό ο μισόκαλος εχθρός πικραίνει τον Θεό και σπέρνει ζιζάνια στον άνθρωπο με αποτέλεσμα εκείνος να ξεχνά πως είναι παιδί του Θεού και να γίνεται όργανο της αμαρτίας».

Τον συμβούλεψε ακόμη να έχει πίστη στον Θεό, να ακούει τη φωνή της συνείδησής του, που είναι η φωνή του Θεού και να δίνει καθημερινά χρηστή μαρτυρία, τονίζοντας ότι στην εποχή μας έχει υπεισέλθει το πνεύμα της εκκοσμίκευσης σε

αρκετούς κληρικούς και έχει αλλοτριώσει το ασκητικό φρόνημα. Έτσι πολλοί ιερωμένοι, αντί να παραμένουν αγωνιστές του Χριστού, έχουν γίνει εκκοσμικευμένοι κληρικοί. Και πρόσθεσε: «Αντί να προσευχόμαστε αδιάλειπτα, τόσο νοερά όσο και στις Ακολουθίες, κοιτάμε πώς θα αποκτήσουμε τα εφόδια, που ζητά ο κόσμος και πώς θα δώσουμε απαντήσεις και λύσεις».

Καταληκτικά εξέφρασε επίκαιρους και εύστοχους προβληματισμούς για τη ζοφερή εποχή της πανδημίας, που οδυνηρά όλοι βιώνουμε: «Πώς θα δώσουμε λύσεις χωρίς την ευλογία του Θεού στα πνευματικά προβλήματα, που μαστίζουν τον κόσμο και χωρίς την προσωπική μας κάθαρση; Για παράδειγμα, βγαίνουμε και ομιλούμε όλοι μας για το πώς ο άνθρωπος θα θεραπευτεί από την πανδημία του κορωνοϊού. Αντί περισσότερο να ταπεινωθούμε, να κλαύσουμε, να προσευχηθούμε, να αγρυπνήσουμε και να νηστεύσουμε, ασχολούμαστε με θέματα που δεν είναι της δικαιοδοσίας μας».

Τέλος, ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε τους γονείς και την οικογένεια του π. Ιουστίνου, τους κληρικούς και τους ιεροψάλτες και ιδιαιτέρως τον αγαπητό του πατέρα, φίλο κι αδελφό, Καθηγούμενο, Γέροντα Καλλίνικο, ευχόμενος επί των ημερών του η Ιστορική Μονή του Μεγάλου Σπηλαίου να ξαναγίνει πάλι μία «Λαύρα» με καλούς πνευματικούς πατέρες, που θα μεταλαμπαδεύει σε όλο τον κόσμο τα φώτα της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού, ιδιαιτέρως αυτή την περίοδο, που γιορτάζουμε τα 200 χρόνια από την έναρξη της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, κατά την οποία το σημαντικό αυτό μοναστήρι διαδραμάτισε κορυφαίο ρόλο.

Από την πλευρά του ο π. Ιουστίνος στη χειροτονητήρια ομιλία του, που λογοτεχνικά την τιτλοφόρησε «Ένα κομμάτι ουρανός», στηριγμένη στους Αγίους, Ιωάννη Χρυσόστομο και Ιωάννη Δαμασκηνό, ευχαρίστησε συγκινημένος τον σεπτό Ποιμενάρχη μας για τις νουθεσίες, την αγάπη, τη συμπαράσταση, την ευλογία και την εμπιστοσύνη στο πρόσωπό του. Επίσης ευχαρίστησε τους πολλούς πνευματικούς πατέρες, που τον ενέπνευσαν και τον στήριξαν όλα αυτά τα χρόνια στην πνευματική του διαδρομή.

Ιδιαίτερα θερμή ήταν η αναφορά του στο μοναστήρι της μετανοίας του, στον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής και στην Αδελφότητα: «Πραγματικά ζούμε σε ένα κομμάτι ουρανό» ομολόγησε με συγκρατημένο ενθουσιασμό. «Η αγάπη μου για το μοναστήρι και τους πατέρες είναι μεγάλη και ανεπιτήδευτη. “Εν τούτω γνώσονται πάντες, ότι εμοί μαθηταί εστε, εάν αγάπην έχητε εν αλλήλοις”. Θέλω να ευχαριστήσω τον Γέροντά μου και Ηγούμενο, π. Καλλίνικο, για την ανιδιοτελή

αγάπη του και την αμέριστη εμπιστοσύνη και στήριξή του. Τον συνοδοιπόρο Αρχιμανδρίτη, π. Σεραφείμ, για τη φιλία του, τον π. Ιάκωβο για τη στήριξη και τη συνεργασία του και τον ακλόνητο βράχο του μοναστηριού, π. Βαρνάβα, για τη συνεργασία μας στις Ακολουθίες. Στο σύντομο βίο μου εδώ στο μοναστήρι, πιστεύω ακράδαντα ότι η Θεοτόκος είναι αυτή, που διαλέγει, όσους θέλει να υπηρετούν κοντά Της και αυτό με κάνει οφειλέτη Της».

Ο Σεβασμιώτατος υπέδειξε στον π. Ιουστίνο να ασπαστεί το χέρι τού φυσικού του πατέρα. Ο πατέρας βουρκωμένος τον ασπάστηκε σταυρωτά. Κατόπιν σκούπισε το δάκρυ στην άκρη του ματιού του. Κι οδηγήθηκε προς τη θύρα του ναού.

Είχε επιτελέσει το ιερό του χρέος.

Εμπιστεύτηκε ένα άξιο παιδί του στα χέρια του Θεού.

Την ίδια ώρα ο νέος Διάκονος στρεφόταν στον αιώνιο Πατέρα.

Στον Κύριό μας Ιησού Χριστό.

Εκείνον που τον χώρισε από τον κόσμο.

Και τον οδήγησε στο σπίτι της Μητέρας Του, λέγοντας:

“Γύναι, ιδού ο υιός σου. Ιωάννη, ιδού η μήτηρ σου”!

Ιωάννης ήταν και το κατά κόσμον όνομα του νέου Διακόνου…

Φεύγοντας, στα αυτιά των λίγων προσκυνητών ηχούσαν σαν σήμαντρο τα λόγια του πατέρα Ιουστίνου: «Η Εκκλησία για μένα ήταν το καταφύγιό μου, εδώ έπαιζα, εδώ μορφώθηκα, εδώ ανδρώθηκα, εδώ διακόνησα, εδώ εργάστηκα, εδώ σώθηκα…».

Και ως ανταπάντηση αντηχούσαν τα τρία «Πρόσεχε» του Σεβασμιωτάτου και το χαρμόσυνο κάλεσμά του: «Ιουστίνε, είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου».

SHOT ON MI 10 5G
AI QUAD CAMERA